

Максимець В. О.,
доктор філософії,старший викладач кафедри китайської мови і перекладу
Київського столичного університету імені Бориса Грінченка
<https://orcid.org/0000-0002-8528-5986>**Гльницька М. Б.,**старший викладач кафедри китайської мови і перекладу
Київського столичного університету імені Бориса Грінченка
<https://orcid.org/0000-0002-4882-4557>**Огінська Т. Д.,**студентка IV курсу
Київського столичного університету імені Бориса Грінченка
<https://orcid.org/0009-0007-8249-919X>

ПРАКТИЧНИЙ КУРС ГРАМАТИКИ КИТАЙСЬКОЇ МОВИ: СЛОВОСПОЛУЧЕННЯ СУЧАСНОЇ КИТАЙСЬКОЇ МОВИ

Анотація. Статтю присвячено комплексному дослідженню словосполучень сучасної китайської мови як однієї з базових синтаксичних одиниць аналітичної мовної системи. Актуальність дослідження зумовлена зростанням інтересу до китайської мови в українському та світовому науково-освітньому просторі, а також необхідністю систематизації сучасних теоретичних підходів до вивчення словосполучень з урахуванням типологічної специфіки китайської мови. Особливу увагу приділено визначенню місця словосполучення в системі синтаксису, його структурним, семантичним і функціональним характеристикам, а також особливостям реалізації синтаксичних зв'язків в умовах відсутності розвиненої флексивної морфології. У дослідженні здійснено порівняльний аналіз трактування поняття словосполучення в загальному мовознавстві та сучасній китаїстиці. Узагальнено наукові підходи українських і китайських мовознавців до визначення цієї синтаксичної одиниці, висвітлено спільні та відмінні риси різних класифікаційних моделей. Доведено, що попри спільне розуміння словосполучення як непередикативної синтаксичної конструкції, критерії його аналізу в європейській та китайській лінгвістичних традиціях істотно відрізняються. Якщо в українському мовознавстві провідними є морфологічні засоби вираження синтаксичних відношень, то в китайській мові визначальну роль відіграють порядок слів, функціональні службові елементи та позиційні зв'язки між компонентами конструкції. Особливу увагу приділено типологічним особливостям словосполучень сучасної китайської мови. Схарактеризовано їх аналітичний характер, домінування фразового рівня над словесним, роль класифікаторів, функціональних маркерів 的, 地, 得, послідовних дієслівних конструкцій (serial verb constructions), локативних моделей та інших синтаксичних засобів, що забезпечують вираження граматичних і семантичних відношень. Показано, що саме словосполучення виступають основним механізмом організації синтаксичної структури китайської мови, забезпечуючи логічну цілісність висловлювання, точність передавання змісту та ефективність комунікації. У статті систематизовано основні структурні моделі словосполучень сучасної

китайської мови – атрибутивні, предикативні та об'єктні. Для кожного типу визначено структурно-семантичні особливості, принципи побудови, синтаксичні функції та специфіку функціонування. Аналіз супроводжується ілюстративними прикладами китайською мовою з перекладом українською, що сприяє кращому розумінню закономірностей побудови словосполучень і може бути використано як у наукових дослідженнях, так і в практиці викладання китайської мови. У результаті дослідження встановлено, що словосполучення є ключовою одиницею синтаксичної організації сучасної китайської мови та відіграють визначальну роль у реалізації комунікативної функції мовлення. Вони забезпечують формування граматично правильних конструкцій, конкретизацію лексичних значень, реалізацію семантичних відношень між компонентами висловлювання та відображають типологічну своєрідність китайської мовної системи. Отримані результати можуть бути використані у подальших дослідженнях із китайського синтаксису, порівняльного мовознавства, типології мов, а також під час розроблення навчально-методичних матеріалів і курсів із практичної граматики сучасної китайської мови.

Ключові слова: словосполучення, китайська мова, синтаксис, порівняльний аналіз, класифікатор.

Сучасна китайська мова, як одна з найдавніших і водночас найдинамічніших мов світу, характеризується своєрідною граматичною будовою, що істотно відрізняється від флексивних мов європейського типу. Відсутність розвиненої системи словозміни, провідна роль порядку слів та активне використання службових елементів зумовлюють особливу значущість синтаксичних конструкцій, зокрема словосполучень, у формуванні й реалізації мовного змісту. Саме словосполучення в сучасній китайській мові виступає важливою ланкою між словом і реченням, забезпечуючи конкретизацію лексичних значень, організацію синтаксичних зв'язків і структурну цілісність висловлювання. Актуальність дослідження зумовлена зростанням інтересу до китайської мови у світовому та українському

науково-освітньому просторі, а також необхідністю глибшого осмислення її синтаксичної системи з урахуванням типологічної специфіки. Попри значну кількість праць, присвячених словосполученню в загальному мовознавстві, питання класифікації та функціонування словосполучень у сучасній китайській мові потребують систематизації та узагальнення. Особливо важливим є поєднання теоретичних підходів китаїстики з практичним аналізом мовного матеріалу, що дає змогу виявити закономірності побудови словосполучень і особливості їх уживання в реальних текстах. Об'єктом дослідження є синтаксична система сучасної китайської мови. Предметом дослідження є словосполучення сучасної китайської мови, їхні структурні типи, семантичні особливості та функціонування в мовленні.

У загальному мовознавстві поняття словосполучення традиційно розглядається як одна з базових синтаксичних одиниць, що займає проміжне місце між словом і реченням. Воно слугує мінімальним контекстом для реалізації значення слова та водночас є матеріалом для побудови речення. Так, М. Кочерган визначає словосполучення як мінімальний контекст слова, у межах якого конкретизується його лексичне значення. Учений наголошує на існуванні лексичного контексту, коли значення слова зумовлюється іншими словами (пор. пізній вечір – літературний вечір), і синтаксичного контексту, де значення залежить від граматичної форми слова-поширювача (судити кого, судити про кого, важити що, важити без додатка) [1, с. 275].

У сучасній українській лінгвістиці немає цілкомитово одного трактування словосполучення, що зумовлено різними теоретичними підходами. Зокрема, І. Бабій та Н. Свістун звертають увагу на те, що в сучасному синтаксисі словосполучення розглядають як поєднання слів, побудоване не лише на основі підрядного, а й сурядного зв'язку. Відповідно, дослідники виокремлюють підрядні та сурядні словосполучення, розширюючи традиційне розуміння цієї одиниці [2, с. 371].

Вагомий внесок у теорію словосполучення зробив О. Мельничук, який визначав його як «групу слів, пов'язаних між собою властивими цій мові синтаксичними зв'язками, використовуваними як лексико-синтаксичний матеріал для формування речень» [3, с. 37]. Учений підкреслював, що структура словосполучення не вичерпується лише лексико-семантичним аспектом, а його функції в мові не обмежуються безпосереднім називанням понять чи об'єктивних явищ, що засвідчує складний, багатофункційний характер цієї одиниці [3, с. 37].

П. Дудик акцентує на номінативній неповноті словосполучення, зазначаючи, що воно не є окремою цілісною назвою, а становить «ситуативно реалізовану суму назв», значення якої формується в конкретному мовленнєвому контексті [4, с. 27]. Такий підхід увиразнює динамічну природу словосполучення як синтаксичної конструкції.

Особливу теоретичну позицію займає Г. Шалдаїсова, яка трактує словосполучення як штучну, теоретичну, узагальнену метамовну одиницю, призначену для вивчення синтаксичних зв'язків між словами, засобів їх реалізації та всіх можливих видів синтаксичних відношень. У цьому підході словосполучення постає насамперед як інструмент наукового аналізу, а не безпосередня одиниця мовлення [5, с. 192].

У навчальній та узагальнювальній традиції (зокрема в працях І. Юшука) словосполучення визначається як смислове й граматичне поєднання щонайменше двох повнозначних слів, що виникає в процесі творення речень. За характером зв'язку

виділяють підрядні та сурядні словосполучення. Серед підрядних розрізняють предикативні (присудкові), об'єктні (додаткові), атрибутивні (означальні) й адвербіальні (обставинні), а в сурядних – конструкції з єднальним, протиставним або розділовим зв'язком [6].

У китаїстиці поняття словосполучення має власну теоретичну традицію, зумовлену типологічними особливостями китайської мови. Китайські терміни 词组 (cízǔ) або 短语 (duǎnyǔ) позначають семантико-граматичну єдність двох чи більше слів, що перебувають переважно в підрядних відношеннях [6]. Словосполучення розглядається як базова одиниця синтаксису, структура якої за своїми принципами подібна до структури речення. Китайські лінгвісти (зокрема Чжу Десі) підкреслюють, що словосполучення відіграють у граматичній системі мови роль, подібну до ролі морфем у складних словах, і значною мірою визначають синтаксичну організацію китайської мови [7].

У китайській лінгвістичній традиції словосполучення поділяють на прості (двочленні) та складні, а також на вільні й стійкі (фіксовані), до яких належать ідіоматичні конструкції [8].

Порівняльний аналіз загальномовознавчого та китаїстичного підходів засвідчує як спільні риси, так і принципові відмінності. В європейській, зокрема українській, традиції основна увага зосереджена на морфологічних засобах зв'язку (узгодження, керування, прилягання), тоді як у китаїстиці провідну роль відіграють позиційний порядок слів і службові елементи, що зумовлено відсутністю флексій. Водночас обидва підходи розглядають словосполучення як непередикативну одиницю, проміжну між словом і реченням. Специфікою китайської традиції є тісніше зближення словосполучень зі сферою лексики, зокрема через включення колокацій і фіксованих структур, а розмежування складних слів і словосполучень ґрунтується на наголосі, семантиці та можливості вставки інших слів [8].

Отже, поняття словосполучення в загальному мовознавстві та китаїстиці має спільну функціональну основу, однак відрізняється за критеріями аналізу та класифікації, що відображає типологічні особливості мовних систем і наукові традиції їх опису.

У сучасній китайській мові словосполучення (短语 / 词组, cízǔ) виступають базовими синтаксичними одиницями, що відображають ключові риси аналітичної типології цієї мови. На відміну від флективних мов, де граматичні значення передаються через зміну форм слова, китайська мова характеризується мінімальною флексійною морфологією, тому граматичні відношення здебільшого реалізуються через фіксований порядок слів та використання функціональних слів, а не через морфологічні зміни [9]. Це робить словосполучення ключовими для побудови граматично правильних висловлювань та для передачі семантичних відтінків.

Однією з найважливіших типологічних характеристик словосполучень у китайській є структура тема–коментар. У цьому випадку синтаксична організація речення підпорядковується темі висловлювання, яка визначає контекст та семантичний фокус, а не граматичному суб'єкту, як це характерно для європейських мов [10]. Такий підхід сприяє гнучкості семантичної організації та дозволяє виділяти інформаційно значимі частини висловлювання.

Важливою особливістю сучасного китайського синтаксису є відсутність узгодження у традиційному європейському розумінні. На відміну від мов із розвиненою морфологією, де граматичні відношення часто виражаються через зміну форм слів (наприклад, відмінки, числа або роди), у китайській мові позиція слова в реченні стає головним засобом вираження синтаксичних зв'язків. Типова структура речення – це суб'єкт + присудок + об'єкт (SVO), де суб'єкт зазвичай передє дієслову, а об'єкт слідує після нього. Такий порядок слів не лише визначає граматичну роль кожного елемента, а й впливає на інтерпретацію смислу висловлювання. Наприклад, у реченні 他吃苹果 (tā chī píngguǒ) – «він їсть яблуко» – суб'єкт 他 (він) стоїть на початку, дієслово 吃 (їсти) у середній позиції, а об'єкт 苹果 (яблуко) завершують речення. Зміна порядку слів у більшості випадків призводить до спотворення значення, що підкреслює аналітичний характер китайського синтаксису, де граматична інформація передається через структуру речення, а не морфологічні маркери [9; 11].

Ще однією специфічною рисою китайської мови є система класифікаторів, яка функціонує в структурі числівник + класифікатор + іменник (numeral + classifier + noun). Класифікатори є обов'язковими для точного вираження кількісних значень і відіграють роль посередників між числом та об'єктом, дозволяючи уточнювати семантичну категорію предметів. Кожен класифікатор відповідає певній семантичній групі іменників. Наприклад:

– wèi (位) – ввічливий класифікатор для людей, використовується у формальних або ввічливих контекстах: 三位老师 (sān wèi lǎoshī) – «троє вчителів»;

– zhāng (张) – для плоских предметів, таких як аркуші паперу, стільці або столи: 两张桌子 (liǎng zhāng zhuōzi) – «два столи»;

– běn (本) – для книг та журнальних видань: 五本书 (wǔ běn shū) – «п'ять книг».

Ця система не має прямого аналога в більшості європейських мов і є унікальною рисою китайської мови. Класифікатори виконують не лише семантичну функцію, але й граматично організують словосполучення, допомагаючи відрізнити один тип предметів від іншого та забезпечуючи точність і зрозумілість комунікації [9; 11].

Словосполучення у сучасній китайській мові часто включають послідовні дієслівні конструкції (serial verb constructions), де кілька дієслів розташовуються підряд без сполучників. Така структура дозволяє передавати ланцюжки дій у компактній формі, без необхідності використання додаткових синтаксичних елементів. Наприклад, вислів 他去买东西吃 (tā qù mǎi dōngxi chī) буквально означає «він їде купувати речі їсти», тобто поєднує три дієслова: йти – купувати – їсти. У цьому випадку послідовність дієслів передає логічний порядок дій, де кожне наступне дієслово залежить від попереднього. Подібні конструкції рідко рідко зустрічаються у європейських мовах, де для вираження послідовності дій зазвичай використовують сполучники або підрядні речення. У китайській мові serial verb constructions підкреслюють аналітичний характер синтаксису, де граматичні зв'язки виражаються через позицію слів, а не морфологічні зміни [9; 11].

Особливу роль у структурі словосполучень відіграють функціональні маркери 的, 地, 得 (de), які виконують різні синтаксичні функції і дозволяють точно визначати тип словосполучення. Наприклад:

– 的 (de) позначає атрибутивну роль, тобто зв'язує прикметник або іменник з головним іменником: 高兴的人 (gāoxìng de rén) – «радісна людина»;

– 地 (de) використовується для обставинних конструкцій, поєднуючи дієслово з обставиною способу дії: 高兴地说 (gāoxìng de shuō) – «радісно сказав»;

– 得 (de) вводить комплементарні конструкції, що пояснюють результат або ступінь дії: 跑得快 (pǎo de kuài) – «бігти швидко».

Ці маркери виконують роль компенсаторів відсутніх морфологічних показників, дозволяючи визначати межі словосполучень та їх синтаксичні взаємозв'язки, а також контролювати правильну інтерпретацію речення в комунікативному контексті.

Більш того, словосполучення в китайській мові часто виступають як первинні синтаксичні одиниці, тобто їх функціональна значущість у побудові висловлювання перевищує роль окремого слова. У аналітичних мовах, до яких належить китайська, фразова категорія визначає синтаксичну поведінку більшою мірою, ніж словесна морфологія. Це означає, що розуміння та інтерпретація речення часто ґрунтується на структурі словосполучень, а не на зміні форми окремих слів. Така фразова орієнтованість забезпечує гнучкість і точність вираження дій, властивостей та обставин у висловлюванні [12].

Додатково, структура китайських словосполучень передбачає позиційні та локативні елементи, де просторові відношення виражаються через комбінацію іменника та постпозиції, наприклад, 桌子下面 (zhuōzi xiàmiàn – «під столом»). Це контрастує з європейськими мовами, де поширений порядок прикметник + іменник [9; 11].

Отже, словосполучення сучасної китайської мови характеризуються аналітичністю, суворим порядком слів, обов'язковим використанням класифікаторів, функціональними маркерами та домінуванням фразового рівня над словесним. Ці типологічні особливості визначають специфіку синтаксичного та семантичного функціонування словосполучень, роблячи їх ключовими одиницями в процесі комунікації.

У сучасній китайській граматиці словосполучення займають центральне місце як синтаксична одиниця, і їхнє вивчення дозволяє зрозуміти базові механізми побудови речень та відображення семантичних відношень у мові. Згідно з лінгвістичними дослідженнями, структурні моделі словосполучень поділяються на три основні типи: атрибутивні, предикативні та об'єктні [13]. Кожна з цих моделей відповідає певному типу семантико-синтаксичного зв'язку і має специфічні морфологічні та синтаксичні особливості, що відрізняють китайську мову від інших мов, зокрема української.

Атрибутивні словосполучення (偏正词组 piānzhèng cízǔ) є найпоширенішими і характеризуються підрядним зв'язком між компонентами. У таких конструкціях модифікатор (偏 piān) уточнює або обмежує значення головного слова (正 zhèng), яке є семантично і синтаксично домінуючим. Важливо, що порядок слів у таких словосполученнях суворо фіксований: модифікатор завжди передє голові, а для більшості випадків використовується атрибутивний маркер 的 (de), що підкреслює підпорядкованість означення головному слову. Атрибутивні словосполучення поділяються на іменникові та дієслівно-адвербіальні. Іменникові атрибутивні словосполучення, як у прикладі 妈妈的书 (Māma de shū, «мамина книга»),

позначають відношення приналежності або характеристики об'єкта, тоді як дієслівно-адвербіальні конструкції, наприклад 努力地学习 (Nùlì de xuéxí, «наполегливо вчитися»), вказують на спосіб виконання дії [13]. Залежно від семантики означення розрізняють якісні, власницькі, суб'єктно-означальні, об'єктно-означальні, часові та місцеві означення, які виконують різні функції в реченні, надаючи інформацію про властивості, приналежність, час і місце дії (Загнітко, 1996). Особливо слід зазначити, що китайські прикметники у таких конструкціях не змінюються за родом чи числом, на відміну від української мови, де прикметник узгоджується з іменником [14]. Це робить китайські атрибутивні словосполучення більш аналітичними та структурно однорідними, що сприяє точності передачі значення через порядок слів і маркери.

Предикативні словосполучення (主谓词组 zhǔwèi cízǔ) характеризуються рівноправністю компонентів і відображають відношення підмет–присудок. Підмет, як правило, позначає носія дії або тему, а присудок повідомляє інформацію про нього. Такі конструкції передають завершену думку, хоча не завжди мають інтонацію завершеності речення. Важливим є те, що прикметники у китайській мові можуть виступати як присудки без допоміжного дієслова «бути», наприклад, у конструкції 天气好 (Tiānqì hǎo, «погода добра»). Крім того, присудок не змінюється за особою чи числом підмета, а час дії передається окремими словами або частками, а не формою дієслова, що істотно відрізняє китайську від української синтаксичної системи, де узгодження є обов'язковим. Структурно предикативні словосполучення можуть реалізовуватися як у вигляді простих підмет–присудок, так і у складі складних речень, де одна частина може виконувати функцію підмета іншої, утворюючи багаторівневу синтаксичну структуру [13; 14].

Об'єктні словосполучення (动宾词组 dòngbīn cízǔ) формуються за принципом домінування дієслова над об'єктом, який може бути іменником або іменниковою групою. Ці конструкції відповідають відношенню дія–об'єкт і зазвичай дотримуються порядку SVO (дієслово–об'єкт) [9]. Семантично об'єкт може бути прямим, корисуваним, локативним або інструментальним, що дозволяє гнучко відображати різні типи дій та їхніх реципієнтів. Наприклад, 看书 (kàn shū, «читати книгу») – класичний приклад прямого об'єкта, а 用筷子 (yòng kuàizi, «користуватися паличками») – інструментального об'єкта. Китайська мова характеризується відсутністю прийменників у цих конструкціях, на відміну від української, де для позначення об'єкта часто потрібні відмінкові закінчення або прийменники. Особливо цікавою є роль історичного маркера 把 (bǎ), який дозволяє переміщати об'єкт перед дієсловом у певних конструкціях, створюючи семантичний акцент на об'єкті дії [9; 15].

Порівняльний аналіз трьох моделей показує, що атрибутивні і об'єктні словосполучення характеризуються підрядним зв'язком, тоді як предикативні – рівноправним. Атрибутивні моделі вимагають використання маркерів 的 або 地, об'єктні та предикативні словосполучення таких маркерів не потребують. Головний компонент у кожній моделі різний: у атрибутивних – іменник, у предикативних – присудок, у об'єктних – дієслово. Семантичне відношення також різниться: атрибутивне словосполучення виражає відношення означення–означуване, предикативне – підмет–присудок, а об'єктне – дія–об'єкт [13; 9].

Функціонально словосполучення в китайській мові є основною одиницею синтаксису. Їхнє формування та послі-

довне наслідування означень у іменникових конструкціях дозволяє створювати висококомплексні та точні семантичні структури [9].

У підсумку, словосполучення в китайській мові не лише передають інформацію, а й структурно організовують знання про світ, демонструючи специфіку аналітичного типу китайської граматики та її відмінність від аглютинативних чи флективних мов, таких як українська.

У результаті проведеного дослідження було здійснено всебічний аналіз словосполучень у сучасній китайській мові з теоретико-методологічної та прикладної перспективи. Перш за все, у теоретичній частині роботи було розглянуто поняття словосполучення в загальному мовознавстві та в сучасній китайістиці, що дозволило визначити його основні характеристики, синтаксичну структуру та семантичну функцію. Було з'ясовано, що словосполучення є базовою одиницею синтаксичної організації мови, що забезпечує логічну зв'язність висловлювань, формує структуру речень і підтримує смислову цілісність тексту. Таке розуміння стало фундаментом для подальшого аналізу їхніх структурних і функціональних особливостей.

У межах роботи також було детально охарактеризовано місце та роль словосполучень у системі сучасної китайської мови. Було встановлено, що вони виконують ключову роль у побудові висловлювань, забезпечуючи точність передавання думки, варіативність стилістичних засобів і адаптивність мовлення до конкретного комунікативного контексту. Зокрема, словосполучення відіграють важливу роль у політичному та офіційному дискурсах, де вони не лише передають інформацію, а й слугують інструментом формування суспільної думки, вираження стратегічних цілей та створення певного емоційного впливу на аудиторію.

Особлива увага була приділена аналізу структурних моделей словосполучень у сучасній китайській мові. Було визначено, що атрибутивні словосполучення забезпечують уточнення та опис ознак предметів, явищ або понять; предикативні формують висловлення дії, стану або процесу; а об'єктні структурні моделі встановлюють відношення між суб'єктом і об'єктом у мовленні, що забезпечує логічну завершеність речень. Таке розмежування дозволяє систематизувати типи словосполучень і краще зрозуміти їхню функціональну специфіку у різних мовних ситуаціях.

Література:

1. Кочерган М. П. Загальне мовознавство : підручник. Київ. Видавничий центр «Академія». 2006. 466 с.
2. Бабій І. М., Свістун Н. О. Словосполучення як синтаксична одиниця у сучасній граматичній теорії. *International scientific journal «Grail of Science»*. 2021. №2-3. С. 370–374.
3. Мельничук О. С. Словосполучення. Сучасна українська літературна мова: Синтаксис. Київ, 1972. 516 с.
4. Дудик П. С. Словосполучення в українській літературній мові. Київ, 1998. 136 с.
5. Шалдаісова Г. В., Словосполучення і синтагма, їх сфери та функції. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія*. 2015 № 16. С. 190–192.
6. Ющук І. Поняття про словосполучення. 2013. URL: <https://ushchuk.wordpress.com/wp-content/uploads/2013/09/d0bfd0bed0bdd18fd182d182d18f-d0bfd180d0be-d181d0bbd0bed0b2d0bed181d0bfd0bed0bbd183d187d0b5d0bdd0bdd18f.pdf> (дата звернення: 05.02.2026).

7. 朱德熙. 语法讲义. 北京 : 商务印书馆, 1982. 226 页.
8. An Introduction to Chinese Grammar 汉语语法入门. URL: https://chinesenotes.com/grammar_phrases.html (дата звернення: 05.02.2026).
9. Ansaldo, U., & Szeto, P. Y. (ред.). *Typology of Chinese Languages: One Name, Many Languages*. Basel; Beijing; Wuhan; Barcelona; Belgrade; Novi Sad; Cluj; Manchester. 2025. 406 p.
10. Arcodia G. F. Chinese: A language of compound words? Selected Proceedings of the 5th Décembrettes: Morphology in Toulouse / Ed. by F. Montermini, G. Boyé, N. Hathout. Somerville, MA: Cascadia Proceedings Project, 2007. P. 79–90.
11. Wang W. S., Sun C., Wu F., He Y. Some typological characteristics of Mandarin Chinese syntax. Oxford University Press eBooks. Oxford: Oxford University Press, 2015. URL: <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199856336.013.0020> (дата звернення: 20.02.2026).
12. Cui L., Cong F., Wang J., Zhang W., Zheng Y., Hyöñä J. Effects of grammatical structure of compound words on word recognition in Chinese. *Frontiers in Psychology*. 2018. №9. 258. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2018.00258> (дата звернення: 20.02.2026).
13. Загнітко А. П. Теоретична граматика української мови. Морфологія : монографія. Донецьк: ДонДУ, 1996. 435 с.
14. Ngo N. Chinese Attributive Modifiers: Complete Guide with Examples. Ni Hao Ma. 2025. URL: <https://nihaoma-mandarin.com/pedagogy-corner/chinese-attributive-modifiers/> (дата звернення: 20.02.2026).
15. 贾演准. 外国人实用汉语语法. 北京 : 华语致学出版社, 1998. 230 页.

Maksymets V., Ilytska M., Oginska T. Practical course of Chinese grammar: word phrase of modern Chinese

Summary. The article is devoted to a comprehensive study of word combinations in modern Chinese as one of the basic syntactic units of the analytical language system. The relevance of the study is due to the growing interest in the Chinese language in the Ukrainian and world scientific and educational space, as well as the need to systematize modern theoretical approaches to the study of word combinations, taking into account the typological specifics of the Chinese language. Special attention is paid to determining the place of a word combination in the syntax system, its structural, semantic and functional characteristics, as well as the features of the implementation of syntactic connections in the absence of developed inflectional morphology. The study provides a comparative analysis of the interpretation of the concept of a word combination in general linguistics and modern Sinology. The scientific approaches of Ukrainian and Chinese linguists to the definition of this syntactic unit are summarized, and the common and distinctive features of different classification models are highlighted. It is proved that despite the common understanding of a phrase as a non-

predicative syntactic construction, the criteria for its analysis in the European and Chinese linguistic traditions differ significantly. If in Ukrainian linguistics the leading ones are morphological means of expressing syntactic relations, then in the Chinese language the decisive role is played by word order, functional service elements and positional connections between the components of the construction. Special attention is paid to the typological features of phraseological combinations of the modern Chinese language. Their analytical nature, the dominance of the phrase level over the verbal level, the role of classifiers, functional markers 的, 地, 得, serial verb constructions, locative models and other syntactic means that ensure the expression of grammatical and semantic relations are characterized. It is shown that word combinations are the main mechanism for organizing the syntactic structure of the Chinese language, ensuring the logical integrity of the statement, the accuracy of the transmission of content and the effectiveness of communication. The article systematizes the main structural models of word combinations of the modern Chinese language – attributive, predicative and object. For each type, structural and semantic features, principles of construction, syntactic functions and specifics of functioning are determined. The analysis is accompanied by illustrative examples in Chinese with Ukrainian translation, which contributes to a better understanding of the regularities of the construction of word combinations and can be used both in scientific research and in the practice of teaching the Chinese language. As a result of the study, it was established that word combinations are a key unit of the syntactic organization of the modern Chinese language and play a decisive role in the implementation of the communicative function of speech. They ensure the formation of grammatically correct constructions, the specification of lexical meanings, the implementation of semantic relations between the components of the statement and reflect the typological originality of the Chinese language system. The results obtained can be used in further research on Chinese syntax, comparative linguistics, language typology, as well as in the development of teaching materials and courses on practical grammar of modern Chinese.

Key words: phrase, Chinese language, syntax, comparative analysis, classifier.

Дата першого надходження статті до видання: 26.06.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 29.07.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 01.10.2026